

Komm, ich erzähle Dir eine Geschichte - Original

In einer Oase, ganz versteckt in einer Wüstenlandschaft, weit entfernt, kniet der alte Eliah neben ein paar Dattelpalmen. Sein Nachbar, der wohlhabende Kaufmann Hakim, war gekommen, um seine Kamele zu tränken, und sah den schwitzenden Eliah im Sand graben.

„Wie geht es dir, Alterchen? Friede sei mit dir!

„Ebenso mit dir“, antwortete Eliah, ohne von seiner Arbeit aufzuschauen.

„Was tust du hier, bei der Hitze, mit dem Spaten in der Hand?“

„Ich säe“, antwortete der Alte

„Was säst du denn, Eliah?“

„Datteln“, antwortete dieser und zeigte auf den ihn umgebenden Dattelhain.

„Datteln“ wiederholte der Ankömmling und schloss die Augen wie jemand, der verständnisvoll auch noch der größten Dummheit lauscht. „Die Hitze hat dir das Hirn verdorrt, mein Freund. Lass die Arbeit sein und komm mit ins Café, da trinken wir ein Gläschen Schnaps.“

„Nein, ich muss erst meine Aussaat beenden. Danach können wir trinken, wenn du willst...“

„Sag, mein Freund. Wie alt bist du eigentlich?“

„Ich weiß es nicht. Sechzig, siebzig, vielleicht achtzig... Keine Ahnung. Ich habe es vergessen. Aber es ist ja auch völlig unwichtig.“

„Sieh mal mein Freund. Dattelpalmen brauchen fünfzig Jahre, bis sie groß sind, und nur als ausgewachsene Palmen bringen sie Früchte hervor. Ich wünsch dir nur das Beste, wie du weißt. Hoffentlich wirst du hundert Jahre alt, aber sei dir im Klaren, dass du wohl kaum die Ernte deiner Saat einholen wirst. Lass es also sein und komm mit.“

„Schau mal, Hakim. Ich habe die Datteln gegessen, die ein anderer gesät hat, jemand der davon träumte, diese Datteln zu essen. Ich säe heute, damit andere morgen die Datteln ernten können, die ich pflanze.... Und wenn es auch nur zum Dank an diesen Unbekannten wäre, lohnt es sich, meine Arbeit hier zu Ende zu führen.“

„Du hast mir heute eine große Lektion erteilt, Eliah. Lass mich dir die mit einem Sack Münzen begleichen“, sagt es und drückte dem Alten einen Lederbeutel in die Hand.

„Ich danke dir für dein Geld, mein Freund. Du siehst ja, manchmal geschieht so etwas. Du sagst mir voraus, ich

Pojď, budu ti vyprávět příběh – překlad

V jedné oáze uprostřed pouště, daleko od veškeré civilizace, klečí starý Eliah pod datlovníky. Jeho soused, bohatý obchodník Hakim, který se tu zastavil, aby napojil své velbloudy, udiveně sleduje, jak Eliah v potu tváře kope v písku.

„Jak se ti vede, starče? Pokoj Páně buď s tebou!“

„I s tebou“, odpověděl Eliah, aniž by zvedl oči od práce.

„Co to tu děláš v takovém horku a na co máš ten rýč?“

„Sázím“, odpověděl stařec.

„A co že to sázíš?“

„Datle“, odpověděl Eliah a ukázal na okolní datlovníky.

„Datle“ opakoval obchodník a obrátil oči v sloup jako někdo, kdo si právě trpělivě vyslechl tu největší hloupost na světě.

„Horko ti vypálilo mozek, příteli. Nech té práce a pojď se mnou do krčmy na skleničku kořalky.“

„Ne. Nejdřív musím dokončit práci. Pak to můžeme zapít, když budeš chtít.“

„Řekni, příteli, kolik je ti vlastně let?“

„Nevím. Šedesát, sedmdesát, možná osmdesát. Nemám tušení. Prostě jsem to zapomněl. Ale to přece není vůbec důležité.“

„Podívej, příteli. Datlovník vyroste až za padesát let a jenom vzrostlé stromy rodí plody. Dobře víš, že ti přeji to nejlepší. Ale i kdyby ses dožil sta let – přece ti musí být jasné, že TY rozhodně plody své práce sklízet nebudeš. Tak zanech té marné dřiny a pojď se mnou.“

„Ale Hakime, já jsem přece také jedl datle ze stromů, které zasadil někdo jiný. Někdo, kdo snil o tom, jak si na ovoci pochutná. Já dnes sázím, aby zítra jiní mohli sklízet, co jsem já dnes zasadil.... Už jen jako můj dík tomu neznámému, jehož ovoce jsem jedl, se vyplatí, abych svou práci dokončil.“

„Právě jsi mi udělil pořádnou lekci, Eliahu. Dovol mi, abych se ti za to odvděčil“, pravil obchodník a vtiskl starci do dlaně kožený pytlík plný dukátů.

„Děkuji ti, příteli. Sám vidíš, jak to občas chodí. Ty mi předpovíš, že nikdy nebudu sklízet, co jsem zasadil, a

werde niemals die Ernte dessen einfahren, was ich gesät habe, und das scheint auf der Hand zu liegen. Und trotzdem, stell dir vor, noch bevor ich aufgehört habe zu säen, habe ich bereits einen Sack Münzen geerntet und den Dank eines Freundes.“

„Deine Weisheit erstaunt mich, Alter. Das ist die zweite große Lektion, die du mir heute erteilst, und vielleicht ist sie noch wichtiger als die erste. Lass mir dir auch diese Lehre mit einem Geldbeutel bezahlen.“

„Und manchmal geschieht das Folgende:“ fuhr der Alte fort und betrachtete die beiden Geldbeutel in seiner Hand.“ Ich säe, um nicht zu ernten, und noch bevor ich mit meiner Aussaat fertig bin, habe ich nicht nur einmal, sondern zweimal geerntet.“

„Nun ist's gut, Alterchen. Sprich nicht weiter. Wenn du mich weiter Dinge lehrst, wird mein Vermögen wohl kaum ausreichen, um deine Weisheit aufzuwiegen...“

všechno nasvědčuje tomu, že máš pravdu.

A přesto – představ si – ani nejsem s prací hotov, a už jsem sklídl pytlík dukátů a tvůj dík.“

„Žasnu nad tvou moudrostí, starče. To je už druhá lekce, kterou jsi mi dnes udělil, a možná je ještě důležitější než ta první. Dovol mi, abych i za ni zaplatil pytlík dukátů.“

„A někdy se dokonce stane,“ pokračoval stařec s očima upřenýma na ty dva pytlíky peněz ve své dlani, „že člověk sází, ačkoli nebude sklízet, a dříve než je s prací hotov, už sklídí úrodu, a to nejen jednou, ale dokonce dvakrát.“

„Dost bylo poučení, starče. Raději toho nechme. Budeš-li pokračovat ve svých lekcích, nebude stačit celý můj majetek, abych vyvážil tvou moudrost.“